

Snabbreferat från Regeringsrätten

Sam- eller särtaxering av makar som tidigare bott tillsammans men skaffat sig skilda bostäder.

Besvär av makarna Å angående inkomst- och förmögenhetstaxering 1982.

Efter att ha sålt sin gemensamma bostad bosatte sig Bengt Å i Norrtälje kommun i en bostad som använts som makarnas fritidsbostad. Berit Å köpte en bostadsrättslägenhet i Täby. TN, LR och kammarrätten i Stockholm ansåg att makarna skulle samtaxeras.

RR biföll inte makarna Ås besvär och anförde:

Vid beskattningen av makar görs skillnad mellan de fall där makarna "levt tillsammans" (52 § 1 mom KL) och de fall där de "levt åtskilda" (52 § 2 mom samma lag). I det förra fallet blev makarna enligt tidigare gällande regler — och blir de i vissa hänseenden alltjämt — föremål för en form av sambeskattning (samtaxering), medan i det senare fallet makarna beskattas såsom av varandra oberoende skattskyldiga (särtaxering). Uttrycken "levt tillsammans" resp "levt åtskilda" har inte definierats i lag. De ställningstaganden som gjorts i praxis synes kunna sammanfattas så att makarna skall sambeskattas när de har en sådan ekonomisk gemenskap att deras inkomster och förmögenhetstillgångar — även om de är uppdelade mellan makarna — ändå väsentligen utgör ett gemensamt underlag för familjens levnadsstandard (hushållsgemenskap i vidsträckt mening). Övergången år 1970 till en individuell beskattning av makars arbetsinkomster har inte på något avgörande sätt ändrat förutsättningarna för denna praxis (jfr de skäl som i prop 1970:70 s 72—73 anfördes för ett bibehållande av sambeskattningen av makars kapitalinkomster och förmögenhet).

I konsekvens med det nu sagda är det enligt praxis inte ett tillräckligt skäl för särtaxering att makar, som tidigare levt tillsammans, skaffar sig skilda bostäder och också blir mantalsskrivna på skilda orter. För särtaxering har fordrats att omständigheterna i övrigt varit sådana att det med fog kunnat an-

tagas att makarna inte längre har någon ekonomisk gemenskap i nyss angiven mening. När varaktig söndring inte förelegat och makarna regelbundet besökt varandra, har förhållandet inte sällan uppfattats så att den ena bostaden utgjort makarnas gemensamma, huvudsakliga hem eller så att makarna haft två gemensamma hushåll. Till grund för avgörandet av om sam- eller särtaxering skall ske har legat en helhetsbedömning där hänsyn tagits till bl a sådana omständigheter som makarnas ekonomiska självständighet, avståndet mellan bostadsorterna och omfattningen av deras gemensamma vistelse i den ena eller andra av bostäderna.

Makarna Å har till stöd för sitt yrkande om särtaxering åberopat att de — sedan barnen flyttat hemifrån och makarna sålt den fastighet som utgjort familjebostad — valt att flytta till var sin bostad av det skälet att de haft olika önskemål beträffande boendemiljö, avstånd till arbetsplatsen m m. Bengt Å har bosatt sig på den fastighet i Norrtälje kommun som tidigare utgjorde familjens fritidsbostad medan Berit Å flyttat till en av henne förvärvat bostadsrättslägenhet i Täby kommun. Makarna har uppgivit att Bengt Å besöker lägenheten i Täby endast ett fåtal gånger om året i samband med att han har övertidsarbete samt att Berit Å tillbringar veckosluten på fastigheten i Norrtälje. Detta uppgifter har inte ifrågasatts i målet. Från handlingarna kan vidare antecknas att båda makarna under beskattningsåret hade anställning i Stockholm, Berit Å med en årslön på cirka 39 000 kr och Bengt Å med en årslön på drygt 125 000 kr. Skattepliktig förmögenhet har redovisats av Berit Å med cirka 48 000 kr och av Bengt Å med drygt 1,3 miljoner kr. — Makarna har inte i målet lämnat någon uppgift om hur de reglerat sina inbördes ekonomiska förhållanden i anledning av den ändrade bostadssituationen.

Som framgått av det tidigare sagda utgör makarna Ås skilda bostäder och mantalsskrivningsorter inte tillräckliga skäl för särtaxering. De i KR:s dom särskilt nämnda omständigheterna — inte minst det förhållandet att makarna bott tillsammans under veckosluten — ger stöd för bedömningen att de behållit en sådana ekonomisk gemenskap som enligt praxis utgör grund för samtaxering. De uppgifter om makarnas ekonomiska förhållanden som kan hämtas från deklARATIONERNA pekar i samma riktning. RR delar KR:s uppfattning att makarna skall samtaxeras. (Dom 29.3.1988)

Beskattning av fastighet enligt s k konventionell metod då det på fastigheten förutom en tvåfamiljsvilla även finns en mindre fritidsstuga.

Besvär av LSKM angående makarna Ås inkomsttaxering 1982.

Makarna Å redovisade inkomst av annan fastighet, STG 1120 i Tranås, enligt schablonmetoden. TN beräknade inkomsten efter konventionell metod. LR biföll makarnas besvär och kammarrätten i Jönköping avslog LSKMs besvär.

RR biföll LSKMs besvär och anförde.

Enligt 24 § KL gäller som huvudregel att en fastighet beskattas enligt en schablonmetod om den är inrättad till bostad åt en familj (enfamiljsfastighet) eller två familjer (tvåfamiljsfastighet) och enligt konventionell metod med inkomstberäkning på grundval av faktiska inkomster i andra fall, t ex om den är inrättad som bostad åt fler än två familjer.

Av utredningen framgår att det på ifrågavarande fastighet finns dels en tvåfamiljsvilla, dels en mindre stuga med en bostadsyta på cirka 20 kvadratmeter. Stugan innehåller storstuga, kokvrå, och en sovalkov med fyra britsar. Vidare finns en veranda. Stugan är isolerad med skumplast och uppvärms med en elradiator. Den är utrustad med kallvatten, diskbänk, kylskåp och en mindre spis med ugn. Toalett saknas. Stugan har hyrts ut som fritidsbostad bl a under åren 1977—1980 och de som då hyrde stugan fick använda en toalett belägen i tvåfamiljsvillans källarvåning.

I målet har fråga uppkommit om stugan skall anses inrättad till familjebostad i den mening som avses i 24 § 2 mom KL, vilket skulle innebära att hela fastigheten anses inrättad till bostad åt fler än två familjer.

Av intresse för bedömningen av den frågan är bl a punkt 6 andra stycket av anvisningarna till 24 § 2 mom KL. Där föreskrivs att till fastighet som avses i 24 § 2 mom hänförs även fastighet som används enbart viss del av året eller tillfälligt, såsom sommarvilla, sportstuga eller jaktstuga eller som utan att användas står till ägarens förfogande. Det förhållandet att lagstiftaren sålunda i anvisningarna särskilt angett t ex sportstugor kan enligt regeringsrättens mening inte ges den tolkningen att sådana stugor över huvud taget inte skulle omfattas av huvudstadgandet i 24 § 2 mom KL på grund av att de ej anses inrättade till familjebostad. Föreskriften måste i stället anses ha karaktären av ett förtydligande att även fastigheter av angivet slag kan omfattas av schablonmetoden. Enligt RRs mening kan det inte heller av övriga bestämmelser i 24 § KL eller av förarbetena utläsas att ett hus eller annat bostadsutrymme måste vara beskaffat så att det kan användas som permanentbostad eller uppfylla liknande standardkrav för att det skall anses inrättat till familjebostad i lagrummets mening.

I förevarande fall får, med hänsyn till vad som har framkommit om huvudbyggnaden och stugan, fastigheten anses inrättad till bostad åt fler än två familjer. Schablonmetoden är alltså inte tillämplig utan inkomstberäkning skall ske enligt konventionell metod. (Dom 19.4.1988)

Fråga om LSM kunnat ålägga en gift skattskyldig betalningsskyldighet för makes skatt enligt 77 b § uppbördslagen.

Ansökan om resning av N angående betalningsskyldighet.

N påfördes av LSM, som tillämpade 77 b § UL, betalningsskyldighet för

mannens kvarstående skatt och preliminär B-skatt samt restavgift med sammanlagt 199 852 kr.

RR beviljade ansökan om resning undanröjde LSMs beslut och anförde.

I 3 kap utsökningsbalken finns bestämmelser om exekutionstitlar. Verkställighet får enligt 1 § i kapitlet ske bl a på grund av förvaltningsmyndighets beslut som enligt särskild föreskrift får verkställas (punk 6) och på grund av handling som enligt särskild föreskrift får läggas till grund för verkställighet (punkt 7).

I fråga om restförd skatt skall länsstyrelsen överlämna restlängd över obetald skatt till kronofogdemyndigheten senast två månader efter uppbörds-månaden (57 § uppbördslagen och 30 § uppbördsförordningen). Enligt 59 § UL åligger det kronofogdemyndigheten att verkställa indrivning av skatten.

När det gäller makes betalningsansvar enligt 77 b § UL för medhjälpande makes skatt som blivit restförd, får skattebeloppet enligt paragrafen tas ut hos maken i den ordning som gäller för indrivning av skatt som påförts honom. I paragrafen finns emellertid, i motsats till vad som eljest gäller när annan person än den skattskyldige görs ansvarig för skatten (75, 77 och 77 a §§), inga bestämmelser vare sig om att betalningsskyldigheten måste fastställas innan indrivning får ske eller om vilken myndighet som har att fatta beslut därom. LSMs åtgärd att besluta om betalningsskyldighet enligt 77 b § UL för N betr hennes makes obetalda skatter jämte restavgifter saknar således stöd i lag. Beslutet skall därför undanröjas. (Dom 26.4.1988)

Förvärv av fastighet från arbetsgivare.

Besvär av Bertil T angående inkomsttaxering 1981 samt skattetillägg,

TN beskattade T för inkomst av tjänst med 310 000 kr på grund av att han från sin arbetsgivare AB Åkerlund & Rausing förvärvat en villafastighet. T var arbetande styrelseordförande i bolaget. Fastigheten hade förvärvats för 540 000 kr och taxeringsvärdet var vid 1975 års taxering 375 000 kr.

LR biföll Ts besvär.

Kammarrätten i Jönköping biföll LSKMs besvär, påförde även skattetillägg och anförde:

Av den av LSKM åberopade utredningen framgår bl a följande. Fastigheten Finn nr 2 i Lund är bebyggd med en villa med en bostadsyta om 333,5 m² och biutrymmesyta om 222,5 m². AB Åkerlund & Rausing lät totalrenovera villan i samband med överlåtelsen till T. Kostnaden härför uppgick till drygt 635 000 kr inklusive mervärdeskatt. Priset på fastigheten bestämdes under hösten 1979. I överenskommelsen ingick även att villan skulle renoveras. 1975 års taxeringsvärde för fastigheten var 375 000 kr. Vid 1981 års allmänna fastighetstaxering åsattes fastigheten ett taxeringsvärde om 650 000 kr. Med ledning av taxeringsvärdet enligt 1981 års allmänna fastighetstaxering har utred-

ningsmännen beräknat marknadsvärdet i mitten av 1979 till $(\frac{650\,000 \times 100}{75} =)$ 866 000 kr. De har därvid anfört att 1981 års taxeringsvärde skall motsvara 75 procent av marknadsvärdet den 30 juni 1979. Utredningsmännen har vidare gjort vissa andra beräkningar till stöd för sin bedömning att fastighetens värde vid tidpunkten för Ts förvärv kan beräknas till i vart fall 850 000 kr.

Enligt KR:s bedömning motiverar inte de omständigheter T anfört till stöd för sin ståndpunkt att fastighetens marknadsvärde vid förvärvstidpunkt bör beräknas till lägre belopp än 850 000 kr. Genom att förvärva fastigheten från sin arbetsgivare till ett pris som understiger marknadsvärdet med $(850\,000 - 340\,000 =)$ 310 000 kr har T i form av förtäckt lön åtnjutit en löneförmån med motsvarande belopp. Han skall därför beskattas för mellanskillnaden, 310 000 kr.

Regeringsrätten ändrade inte kammarrättens dom. (Dom 2.5.1988)

Fråga om upplysningar om dansk tillgodohavande som lämnats enligt 1972 års nordiska avtal om handräckning i skatteärende utgör kontrollmaterial som normalt är tillgängligt vid taxering.

Besvär av makarna C angående skattetillegg vid inkomst- och förmögenhetstaxering 1982.

Makarna C redovisade inte i sina deklamationer bankmedel och inkomst därav vad avsåg tillgodohavanden i Jyske bank i Danmark. LSKM påförde skattetillegg. LR och kammarrätten i Jönköping ändrade inte beslutet.

RR biföll inte makarna Cs besvär och anförde:

Enligt avtalet den 9 november 1972 mellan de nordiska staterna om handräckning i skatteärenden skall utan särskild framställning årligen upplysningar lämnas från behörig myndighet i en stat till sådan myndighet i en annan stat, bl a avseende i denna stat bosatta fysiska personers banktillgodohavanden och räntor på sådana tillgodohavanden (art 12 c). Sedan den behöriga svenska myndigheten — RSV — erhållit upplysningar om A C och S C tillhöriga medel, vilka sedan år 1973 hade inestått på räntebärande konton i en dansk bank, vidarebefordrades dessa upplysningar så, att de kunde beaktas av TN vid 1982 års taxering. På talan av LSKM blev makarna C även eftertaxerade för 1977—1981 för inkomst och förmögenhet samt påförda skattetillegg. Såvitt avser 1982 års taxering, varom nu är fråga, påfördes makarna C vardera skattetillegg med 40 procent av den inkomstskatt respektive förmögenhetsskatt som belöpte på 2 688 respektive 29 485 kr.

Makarna C har till stöd för sin talan om undanröjande av skattetilleggen anfört att A C varit sjuk. Såsom domstolarna funnit föreligger emellertid ej skäl att på denna grund efterge skattetilleggen. Fråga uppkommer i stället om skattetilleggen rätteligen skall utgå efter en lägre procentsats än den domstol-

arna bestämt, eftersom de oriktiga uppgifterna kunnat rättas med ledning av material som fanns tillgängligt vid taxeringen.

Enligt 116 a § tredje stycket TL skall avgiftsberäkningen ske efter 20 procent i fall då den oriktiga uppgiften har rättats eller hade kunnat rättas med ledning av kontrollmaterial, som normalt är tillgängligt vid taxering, såsom taxeringsavi, den skattskyldiges självdeklaration för det nästföregående beskattningsåret eller uppgift, som det enligt lag åligger arbetsgivare eller annan att utan anmaning lämna till ledning för annans taxering. Som normalt tillgängligt kontrollmaterial anses icke meddelande från annan taxeringsnämnd.

I propositionen 1977/78:136 (s 151) utvecklade departementschefen närmar frågan om vad som bör krävas för att kontrollmaterial skall anses tillgängligt vid taxering. Han anförde därvid bl a följande. För att annat kontrollmaterial än det som f n anges i lagtexten skall kunna beaktas bör som villkor gälla att det rör sig om material som normalt är tillgängligt vid taxering. Rätt höga krav bör ställas upp för att kontrollmaterial skall anses normalt tillgängligt. I princip bör man till en början kräva att materialet tas fram årligen för deklarationskontrollen. Vidare bör materialet vara generellt i den meningen att det omfattar alla eller så gott som alla skattskyldiga i landet eller i visst län som haft intäkt, kostnad etc av det slag som kontrollmaterialet avser att ge upplysning om. Slutligen bör man kräva att det genom administrativa rutiner är sörjt för att de som granskar deklARATIONERNA regelmässigt får tillgång till materialet. I regel bör det vara fråga om sådant material som mer eller mindre automatiskt överlämnas till TN, t ex genom att det insorteras i deklARATIONERNA.

Mot bakgrunden av dessa uttalanden finner RR att de upplysningar som i förevarande fall lämnats TN genom förmedling bl a av den danska och den svenska behöriga myndigheten inte kan anses som sådant material som normalt är tillgängligt vid taxering. (Dom 17.5.1988)

Fråga om beräkning av avdrag för insättning på skogskonto då fastighet ägs till hälften (andra hälften ägs av maka). Mannen brukade hela fastigheten och redovisade alla intäkter och kostnader.

Besvär av Kurt E angående inkomsttaxering 1984.

E yrkade i sin deklARATION avdrag med 18 000 kr avseende insättning på skogskonto. TN medgav 9 320 kr. LR och kammarrätten i Stockholm ändrade inte beslutet.

RR biföll Es besvär och anförde.

Enligt 21 § KL hänförs till intäkt av jordbruksfastighet allt vad av fastighet här i riket, som taxeras såsom jordbruksfastighet, kommit ägaren eller brukaren till godo.

Ettinge 1:6 som är en jordbruksfastighet ägs med hälften av E och med den andra hälften av hans hustru. När makar tillsammans deltagit i förvärvsverksamhet avseende inkomst av jordbruksfastighet gäller, såvida endast en av makarna haft ledande ställning i verksamheten, som huvudregel att denne skall beskattas för hela inkomsten av verksamheten (se anvisningarna till 52 § KL). Es hustru har inte varit verksam i jordbruket utan detta har brukats av E ensam, vilken också redovisat samtliga intäkter och kostnader avseende fastigheten. Någon invändning mot inkomstfördelningen har inte gjorts och det har heller inte framkommit något som ger anledning att frågå densamma. Med hänsyn härtill saknas anledning att inte medge E avdrag med hela det belopp som han satt in på skogskonto. (Dom 22.6.1988)

Avdrag för kostnader för bilresor mellan bostad och arbetsplats. Tidsvinst uppnådd 81 av 212 arbetsdagar.

Besvär av LSKM angående Anita Ws inkomsttaxering 1983.

W medgavs av TN avdrag för kostnader för bilresor mellan bostad och arbetsplats beräknat efter kostnaden för kommunala färdmedel. LR biföll inte Ws besvär medan kammarrätten i Göteborg ansåg W berättigad till bilavdraget.

RR biföll LSKMs besvär och anförde.

Enligt punkt 4 första stycket av anvisningarna till 33 § KL i dess lydelse vid 1983 års taxering äger skattskyldig rätt avdraga skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel. Om avståndet mellan den skattskyldiges bostad och arbetsplats uppgår till minst fem kilometer och det klart framgår att användandet av egen bil för resa till och från arbetsplatsen regelmässigt medför en tidsvinst på minst två timmar i jämförelse med allmänt kommunikationsmedel medges enligt punkt 4 andra stycket av anvisningarna till 33 § KL avdrag för kostnader för resa med egen bil. Avdrag för kostnader för resor till och från arbetsplatsen medges enligt sista stycket av den nu ifrågavarande anvisningspunkten bara för den del av kostnaderna som överstiger 1 000 kr under beskattningsåret.

Av handlingarna i målet framgår följande.

W har under hela beskattningsåret haft sin bostad i Höllviken och arbetat på två olika apotek i centrala Malmö. Mellan bostaden och arbetsplatserna har hon färdats i egen bil.

Under månaderna januari t o m juli har W arbetat måndagar 9.00—17.00, tidagar 17.30—22.30 eller 15.00—20.00, torsdagar 8.15—17.15 och fredagar 10.00—15.00 eller 13.00—18.00. Dessutom har hon arbetat en lördag i månaden mellan 11.00 och 16 eller 13.30 och 18.30 och en söndag i månaden mellan

8.45 och 13.45. Under denna period hade hon fyra veckors semester. Tidsvinst på minst två timmar har uppnåtts de tisdagar hon arbetat mellan 17.30 och 22.30, fredagarna, de lördagar hon arbetat mellan 11.00 och 16.00 samt söndagarna.

Under månaderna augusti och september har W arbetat varannan måndag 9.00—16.45, tisdagar 17.15—22.15, onsdagar 8.15—17.15, varannan torsdag 8.15—16.00, fredagar 10.00—15.00 eller 9.00—14.00 eller 13.00—18.00, en lördag i månaden mellan 11.00 och 16.00 eller 13.00 och 18.00 och en söndag i månaden mellan 8.45 och 13.45. Tidsvinst på minst två timmar har uppnåtts tisdagarna, lördagarna och söndagarna.

Under månaderna oktober t o m december har W arbetat tisdagar 17.15—22.15, onsdagar 8.15—17.15, torsdagar 8.15—17.15, varannan fredag 9.00—14.00, fyra lördagar 11.00—16.00 eller 13.30—18.30 och fyra söndagar 8.45—13.45. Tidsvinst på minst två timmar har uppnåtts på tisdagarna lördagarna och söndagarna.

Utredningen i målet visar att W under tiden januari t o m juli arbetade sammanlagt 118 dagar och att hon genom att färdas med egen bil uppnådde stipulerad tidsvinst under 47 dagar (40 %). Under månaderna augusti och september arbetade W 40 dagar och uppnådde stipulerad tidsvinst under 13 dagar (33 %). Under tiden oktober t o m december arbetade hon 54 dagar och uppnådde stipulerad tidsvinst under 21 dagar (39 %). Totalt arbetade W alltså 212 dagar och uppnådde stipulerad tidsvinst under 81 dagar vilket motsvarar 38 %.

Den för målet avgörande frågan är hur begreppet regelmässigt som förekommer i såväl andra som tredje stycket i punkt 4 av anvisningarna till 33 § KL skall tolkas. Någon klar ledning ges inte i förarbetena till bestämmelsen. I RSVs vid 1983 års taxering gällande anvisningar för de fall där bilen regelmässigt utnyttjas för tjänsteresa (RSV Dt 1982:19 p 4.3) anges att ett regelmässigt utnyttjande normalt får anses förutsätta att bilen så gott som dagligen används i tjänsten.

I praxis (RÅ 80 1:35) har frågan huruvida användande av bil regelmässigt medfört viss tidsvinst bedömts med avseende på endast en sommarperiod då särskild arbetstid gällt. En arbetstagare som under tiden maj—augusti har 61 resdagar med egen bil ansågs därvid ha gjort en regelmässigt tidsvinst under denna del av året. Vidare har en arbetstagare, som arbetat i skift och under sammanlagt 120 dagar av totalt 230 dagar vid resor med egen bil till och från arbetsplatsen gjort stipulerad tidsvinst, ansetts ha gjort denna tidsvinst regelmässigt. (RÅ 84 1:62). Tidsvinsten uppkom i detta fall varje dag under två av veckorna i ett fyraveckorsschema.

I förevarande mål har W som arbetat under hela beskattningsåret endast under vissa veckodagar uppnått stipulerad tidsvinst genom att använda egen bil i stället för allmänt kommunikationsmedel, medan hon under andra veckodagar inte gjort sådan tidsvinst. Med hänsyn härtill och då tidsvinst en-

dast uppnåtts under 81 av 212 arbetsdagar finner regeringsrätten att kravet på regelmässighet i punkt 4 andra stycket av anvisningarna till 33 § KL inte är uppfyllt. W är således inte berättigad till avdrag för kostnader för resa med egen bil mellan bostaden och arbetsplatsen. Två regeringsråd var skiljaktiga. (Dom 23.6.1988)

ADVOKATER, JURISTER, REVISORER, SKATTEKONSULTER, BANKERNAS FONDAVD, FÖRSÄKRINGSBOLAG, TAXERINGSHANDLÄGGARE INOM SKATTEFÖRVALTNINGEN, RSV, EGNA FÖRETAGARE M FL.

”Skatteaspekter på pensioneringsregler m m”, 3:e uppl 1988 av Sven Grundström.

Boken (i pärmform) ca 400 sid behandlar olika former för pensionering i företagets och egen regi. Inneh 1 faktadel med 5 bil samt en rättsfalls-samling (del 2), ärenden som behandlats i KR och RR åren 1970 — 1986 (över 60 rättsfall) betr avdragsrätt m m vid avsättning till pensionering, personal- och pensionsstiftelser samt bostadsbegreppet och väsentlig anknytning till Sverige m m.

Pris 595 kr inkl moms och portokostnader.

Beställning kan ske här nedan eller per tel 031-20 94 48.

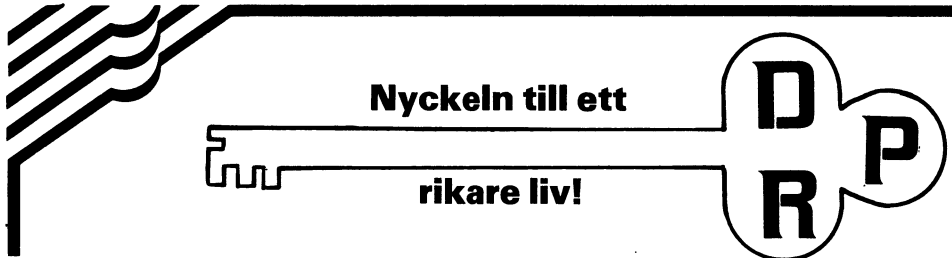
Ja tack, skicka mig/oss ex av ”Skatteaspekter på pensioneringsregler m m” 3:e uppl 1988. Vid beställning av minst 5 ex lämnas 10 % rabatt. Boken i pärmform sändes mot paketpostförskott.

Namn Företag

Adress Postnr

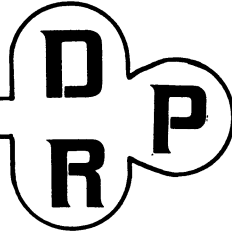
Postadress

Insändes till **SIG-Produktion**, Eklandagatan 13, 412 55 Göteborg.

Nyckeln till ett

rikare liv!

D

et

P

rofessionella

R

evisorsystemet

Med DPR kan Du halvera tiden för deklarations- och bokslutsarbetet!

DPR HANTERAR OCH SKRIVER UT DETTA:

DEKLARATIONER	REVISIONSBERÄTTELSE
SKATTEBERÄKNINGAR	VINSTDELNINGSSKATTE-
KONTANTBERÄKNINGAR	KALKYLER
ÅRSREDOVISNINGAR	STANDARDBREV
KONTOSPECIFIKATIONER	ANLÄGGNINGSREGISTER
TILL ÅRSREDOVISNINGEN	FAKTUROR, INKASSOBREV
- OCH MYCKET MER...

DPR består av microdatorprogram som har utvecklats av revisorer. Därför fungerar DPR så väl just för revisorers behov och arbetssätt!

DPR arbetar så här: Från bokföringssystemet hämtar DPR alla saldon och placerar dessa i deklarationsbilagorna.

Den privata delen av deklarationen hanteras lika enkelt.

Därefter är det bara att låta datorn renskriva deklarationens alla blanketter.

Skatte- och kontantberäkningar sköter DPR helt automatiskt utan att man behöver mata in siffrorna på nytt.

DPR hämtar från bokföringen saldon till årsredovisningen. Renskrivna årsredovisningar kan framställas på några minuter.

Om du redan har ett bra bokföringssystem behöver Du inte byta detta. DPR kan samarbeta även med ditt gamla program.

DPR passar till nästan alla mikrodatorer, och säljs av PlanData AB, ett företag i PlanData-gruppen

PlanData

Årstaängsvägen 1A

S-117 43 Stockholm

Telefon 08-709 30 00

- Jag vill veta mer om DPR
- Jag vill ha en visning av DPR
- Jag är intresserad av dator plus DPR

Namn.....

Adress.....

Postadress..... Tel.....